

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **B. K.**
zastoupený advokátkou Zuzanou Candigliota
sídlem Burešova 615/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Vězeňská služba ČR – Věznice Kuřim**
sídlem Blanenská 1191, 664 34 Kuřim

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2024, č. j. VS-268713/ČJ-2023-803332,

takto:

- I. Rozhodnutí Vězeňské služby ČR – Věznice Kuřim ze dne 13. 2. 2024, č. j. VS-268713/ČJ-2023-803332, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 19 940 Kč, a to k rukám žalobcovy advokátky Zuzany Candiglioty do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl stížnost žalobce ze dne 9. 2. 2024 proti rozhodnutí speciálního pedagoga Mgr. P. F. o uložení

kázeňského trestu odsouzenému (žalobci) ze dne 9. 2. 2024 č. j. VS-268713/ČJ-2023-803332-KP. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z porušení § 28 odst. 3 písm. b) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o výkonu trestu“), které odsouzeným zakazuje vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví. Toho se měl žalobce konkrétně dopustit tím, že dne 19. 3. 2023 v 15:10 hod. byla na základě podezření na možné navazování nepovolených kontaktů prostřednictvím mobilního telefonu realizována kontrola žalobce ubytovaného v 2. odd., ložnice č. 6 ve Věznici Kuřim, přičemž při ní našel inspektor prap. U. mobilní telefon zn. L8STAR, který byl uschován pod polštářem přiděleného lůžka žalobce. Následným šetřením bylo prokázáno, že jmenovaný zmíněný mobilní telefon neoprávněně držel a používal. Kázeňský trest byl uložen podle § 46 odst. 3 písm. g) zákona o výkonu trestu, v podobě celodenního umístění do uzavřeného oddílu na dobu 10 dnů, a to nepodmíněně.

2. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil se závěry v rozhodnutí o kázeňském přestupku a nepřisvědčil tak námitkám žalobce, který se setrvale hájil tvrzením, že mobilní telefon nebyl jeho, nepoužíval ho a poukazoval na to, že mu byl podstrčen někým jiným.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce namítá, že podle § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody lze kázeňský trest uložit pouze, pokud jsou náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. V případě žalobce tato podmínka dodržena nebyla. Přestože ve výroku rozhodnutí o kázeňském přestupku se uvádí, že bylo šetřením prokázáno držení a používání mobilního telefonu žalobcem, žalobci není jasné, z čeho bylo toto tvrzení vyvozeno a čím bylo prokázáno, jestliže z šetření nebylo možné zjistit uživatele ani majitele telefonu. V rámci šetření se také neprokázal způsob, jakým se mobilní telefon dostal do věznice. Žalobce neměl motiv k tomu, aby přechovával mobilní telefon za účelem hovorů s družkou. Jak bylo uvedeno, žalobce měl schváleno její číslo a mohl s ní tedy telefonovat zcela legálně. Žalobce pracoval po dobu výkonu trestu na tom, aby si vytvořil podmínky pro podmíněné propuštění, např. se dostal do I. diferenční skupiny a do středního stupně zabezpečení. Neměl žádný důvod tento svůj cíl ohrozit. Žalobce také poukazuje na to, že ze spisu vyplývá, že o telefonu nikdo z dalších odsouzených nic nevěděl, přitom minimálně lidé z oddílu by si nepochybně všimli, pokud by měl žalobce k dispozici telefon.
5. Žalobce během veřejného zasedání ve věci podmíněného propuštění dne 16. 1. 2024 předložil prohlášení odsouzeného T. J., ve kterém se J. doznává k vlastnictví mobilního telefonu i k jeho umístění pod polštář postele žalobce. Tvrzení žalobce o vlastnictví mobilního telefonu a volání jiným odsouzeným pak žalovaný nesprávně považoval za účelové a směřující ke snaze vyhnout se kázeňskému trestu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v první řadě namítá opožděnost podané žaloby. Pokud jde o žalobní námitky, žalovaný odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí i správního spisu, přičemž ve vyjádření v argumentaci směřující vůči námitkám žalobce vychází primárně z argumentace předestřené v žalobou napadeném rozhodnutí a žalobní námitky považuje za nedůvodné a v rozporu se skutkovými zjištěními, vyplývajícími ze spisu.

IV. Ústní jednání konané dne 24. 3. 2026

7. V rámci ústního jednání jak žalobce, tak i žalovaný setrvali na svých stanoviscích a argumentaci již dříve písemně uplatněných v žalobě, resp. ve vyjádření k žalobě a dalších podáních, které v průběhu ústního jednání zevrubně rekapitulovali. Krajský soud k návrhu žalobce provedl důkaz rozhodnutím Okresního soudu Brno-venkov ze dne 26. 3. 2025, sp. zn. 3 T 21/2025, a dále Protokolem z hlavního líčení konaného téhož dne v rámci daného řízení sp. zn. 3 T 21/2025.

V. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
9. Jak již bylo výše konstatováno, krajský soud považuje podanou žalobu za včasnou; nesouhlasí tak s argumentací žalovaného ohledně opožděnosti podané žaloby. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podána do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle § 40 odst. 3 s. ř. s. případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli či státní svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.
10. Z podané žaloby i z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno (oznámeno) dne 13. 2. 2024. Dvouměsíční lhůta k podání žaloby ke krajskému soudu uplynula dne 13. 4. 2024, což připadá na sobotu. V souladu s citovaným § 40 odst. 3 s. ř. s. tak posledním dnem lhůty se stal nejbližší následující pracovní den, tedy pondělí 15. 4. 2024. Žaloba byla soudu doručena dne 15. 4. 2024. Byla tedy podána ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., nikoliv opožděně, jak namítá žalovaný.
11. Předmětem nyní projednávané věci je přezkum zákonnosti rozhodnutí týkající se uložení kázeňského trestu žalobci (odsouzenému). Jedná se o rozhodnutí, které dle nálezů Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08 (dostupný rovněž na <http://nalus.usoud.cz>), podléhá soudnímu přezkumu, neboť se týká základních práv a svobod jeho adresáta. Nutno také poznamenat, že kázeňské řízení je ve smyslu evropské judikatury svojí povahou řízením trestním, kde je plně na rozhodujícím orgánu, aby i bez návrhu zjišťoval všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Je povinností správního orgánu rozhodujícího o kázeňském trestu skutkový a právní stav náležitým způsobem zjistit a

rozhodnout o něm (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 83/2013-34, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

12. Podle § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu je kázeňským přestupkem zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu.
13. Podle § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu lze kázeňský trest uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhopat provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.
14. Mezi účastníky řízení je nesporné, že dne 19. 3. 2023 v 15:10 hod. byla realizována kontrola žalobce ubytovaného v 2. odd., ložnice č. 6 ve Věznici Kuřim a při této prohlídce našel inspektor prap. U. mobilní telefon zn. L8STAR, který byl uschován pod polštářem přiděleného lůžka žalobce, čímž došlo k porušení § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu. Aby se však jednalo o kázeňský přestupek ve smyslu § 46 odst. 1 téhož zákona, muselo by se ze strany žalobce jednat o zaviněné porušení povinnosti, přičemž ve smyslu § 47 odst. 1 téhož zákona lze kázeňský trest uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného.
15. Krajský soud je však toho názoru, že správní orgány této své povinnosti v nyní projednávaném případě žalobce nedostály, tzn. nebylo prokázáno bez důvodných pochybností, že žalobce úmyslně svým jednáním porušil zákaz plynoucí z § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu.
16. Ve výroku rozhodnutí o kázeňském přestupku speciální pedagog uvedl, že *„následným šetřením bylo prokázáno, že jmenovaný zmíněný mobilní telefon neoprávněně držel a používal“*. V odůvodnění rozhodnutí je pak uvedeno, že podkladem pro jeho vydání byla mimo jiné zpráva o prošetření oddělení prevence a stížností (OPaS) ze dne 18. 1. 2024, č. j. VS-268763-9/ČJ-2023-803310-SROV. V této zprávě o prošetření je ovšem výslovně uvedeno, že *„bližším zkoumáním mobilního telefonu nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by vedly ke ztotožnění možného uživatele či majitele nálezného telefonu.“* Shodně s žalobcem tak krajskému soud není zřejmé, na základě jakých skutkových zjištění správní orgán dospěl k uvedenému závěru. Naopak v rámci šetření se neprokázal ani způsob, jakým se mobilní telefon do věznice a do cely žalobce dostal. Pochybnosti vyvolává rovněž konstatování speciálního pedagoga ve výroku rozhodnutí, že kontrola u žalobce byla realizována *„na základě podezření na možné navazování nepovolených kontaktů prostřednictvím mobilního telefonu“*, což je následně v odůvodnění konkretizováno tvrzením, že *„nález předmětného mobilního telefonu byl realizován nikoliv náhodou, ale na základě podezření, že žalobce telefonuje prostřednictvím mobilního telefonu se svoji družkou, a to zpravidla po 15:00 hod.“* Jinými slovy, žalobce byl po jistý časový úsek podezírán z opakovaného (pravidelného) porušení zákazu držení a používání mobilního telefonu. Ve služebním záznamu ze dne 19. 12. 2023, na čl. 1 správního spisu, jež byl rovněž podkladem rozhodnutí o kázeňském přestupku, se přitom výslovně uvádí, že kontrola žalobce byla provedena *„na základě anonymního podnětu“*, přičemž z citované zprávy o prošetření se podává, že ve výpisu odchodících hovorů nalezeného mobilního telefonu se nachází 1x mobilní telefonní číslo, které bylo voláno dne 19. 12. 2023 v 15:02 hod. O opakujících (v čase po 15:00 hod) telefonických kontaktech žalobce tak lze

stěží z provedených skutkových zjištění vůbec usuzovat. Nadto krajský soud ve správním spisu nenachází jediný relevantní záznam prokazující uskutečnění onoho telefonického hovoru (fotografie mobilního telefonu; záznam o zmíněné lustraci v systému BVfon či lustrace a výpis z hovorů za součinnosti Policie ČR, byť jeho absence je žalovaným až ve vyjádření k žalobě zdůvodněna skutečností, že mobilní telefon a SIM karta neměly identifikační údaje).

17. Žalobce v průběhu kázeňského řízení namítal, že nalezený mobilní telefon nebyl jeho, ani jej nepoužíval, přičemž namítal, že v podstatě přicházela do úvahy dvě možná vysvětlení nalezeného mobilního telefonu. Jedna z možností byla, že telefon patřil žalobci, druhá možnost byla, že byl telefon žalobci pod polštář někým podstrčen. Žalobce namítal, že první okolnost nebyla náležitě objasněna a prokázána, zatímco druhá možnost nebyla náležitě vyvrácena, resp. byla bez dalšího označena za účelovou a lživou. K této verzi žalobce během veřejného zasedání ve věci podmíněného propuštění dne 16. 1. 2024 předložil citované prohlášení odsouzeného T. J., ve kterém se J. doznává k vlastnictví mobilního telefonu i k jeho umístění pod polštář postele žalobce. V prohlášení je uvedeno, že se J. se vším svěřil A. Z. Při podání vysvětlení dne 25. 1. 2024 nicméně odsouzený J. vše popírá, stejně jako v šetření OPaS ze dne 5. 1. 2024.
18. Žalobce tedy přdestřel vlastní skutkovou verzi děje, kterou nelze označit *prima facie* za zcela nepravděpodobnou či bizarní, správní orgány ji nicméně na základě tvrzení odsouzeného J. odmítly jako účelovou a nevěrohodnou. Nadto ji kvalifikovaly jako přitěžující okolnost a kladly žalobci k tíži, že se „*pokusil při projednávání žádosti o svoje podmíněné propuštění dne 16. 01. 2024 ovlivnit soud podstrčením fiktivního přiznání odsouzeného T. J. k vlastnictví a používání nalezeného mobilního telefonu.*“ S tímto hodnocením se krajský soud neztotožňuje, neboť k takovému hodnocení nedisponovaly oporou ve skutkových zjištěních, dokonce nebyl ani proveden výslech svědka A. Z., který s onou skutkovou verzí děje přišel jako první (tvrzení žalovaného z vyjádření k žalobě o tom, že se *a priori* jedná o osobu nedůvěryhodnou, neboť byla kázeňsky opakovaně řešená za zneužití omamných a psychotropních látek, rozhodně nemůže být důvodem k neprovedení takového výslechu). Správní orgány vycházely pouze toliko z popírajícího tvrzení odsouzeného J., tzn. osoby, která se měla onoho nekalého jednání sama dopustit a tedy se k němu doznat. Krajský soud tímto zdaleka nepředjímá, že právě tato skutková verze děje je pravdivá. Nicméně pochybení správních orgánů spatřuje v tom, že tato verze nejen, že nebyla ze strany správních orgánů dostatečným způsobem prošetřena (vyvrácena), ale nadto byla hodnocena jako účelová a v jednání žalobce byla spatřována až trestněprávní rovina. O tom koneckonců svědčí žalobcem předložené důkazy z trestního řízení vedeného před Okresním soudem Brno-venkov pod sp. zn. 3 T 21/2025.
19. Z citovaného rozsudku se totiž podává, že se týkalo obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Brno-venkov ze dne 30. 1. 2025, sp. zn. ZT 150/2024, kterou bylo žalobci kladeno za vinu, že dne 16. 1. 2024 v průběhu veřejného zasedání o žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, vedené u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn. 35 PP 57/2023, konané ve Věznici Kuřim, kde jako odsouzený vykonává trest odnětí svobody, se žalobce vyjádřil k (předmětnému) kázeňskému řízení, s tím, že u tohoto veřejného zasedání předložil soudu *padělané rukou psané "přiznání"* odsouzeného T. J., který mu měl nalezený mobilní telefon podstrčit, přičemž však v rámci kázeňského řízení bylo zjištěno, že odsouzený T. J. o ničem neví, předmětné "přiznání"

nesepsal a danou skutečnost popřel, v němž bylo spatřováno spáchání přečinu maření spravedlnosti podle § 347a odst. 1 trestního zákoníku.

20. Okresní soud Brno-venkov v citovaném rozsudku žalobce podle § 226 písm. b) trestního řádu dané obžaloby zprostil, neboť nebyly naplněny zákonem požadované znaky žalovaného přečinu. Okresní soud doplnil dokazování výsledkem svědků A. Z. a T. J. (viz Protokol z hlavního líčení), přičemž okresní soud svědectví T. J. hodnotil následovně: „*v rámci své výpovědi popřel, že by se v přítomnosti obžalovaného či svědka Z. přiznal k podstrčení mobilního telefonu, uvedl, že předmětné prohlášení vlastní rukou nese-psal, potvrdil však vlastní podpis na listině č.l. 60, k důvodům se vyjadřoval vyhýbavě, nekonkrétně a nevěrohodně.*“ Z Protokolu z hlavního líčení se pak podává, že předmětnou listinou „na č. l. 60“, je míněno ono rukou psané, žalobcem předložené prohlášení T. J., přičemž ve své výpovědi popřel jeho sepsání, naopak potvrdil pravost svého podpisu na tomto prohlášení a k tvrzení svědka Z., že toto prohlášení měl přímo před ním celé sepsat a následně podepsat uvedl, že si „*toho není vědomý.*“
21. Okresní soud na základě hodnocení provedených důkazů pak dospěl k závěru, že v dané trestní věci se v rámci dokazování „*nepodařilo prokázat, kdo je fyzickým autorem a skutečným pisatelem předmětného prohlášení. Ani za jakých skutečných okolností se dostalo do dispozice obžalovaného. V případě čestného prohlášení pak je evidentní, že soudu byla předložena originální listina, nikoli padělaná či pozměněná. V průběhu dokazování pak nebyla vyvrácena ani obhajoba obžalovaného co do absence subjektivní stránky žalovaného přečinu.*“ Z hlediska posouzení trestnosti daného jednání žalobce pak okresní soud za zásadní skutečnost zmínil to, že „*v daném případě se jednalo o zpochybnění případného kázeňského přestupku proti vnitřnímu řádu Věznice, v souvislosti s hrozícím případným kázeňským postihem odsouzeného, majícím vliv na hodnocení jeho chování za dobu výkonu trestu a tedy na náhled soudu ke splnění zákonných podmínek pro využití institutu případného podmíněného propuštění. Ke dni konání veřejného zasedání – a tedy předložení tohoto listinného důkazu – však kárné řízení s obžalovaným v tomto směru bylo toliko zahájeno. Absence pravomocného rozhodnutí Vězeňské služby pak sama o sobě bránila přihlédnout k této skutečnosti k tíži obžalovaného v souvislosti s jeho žádostí o podmíněné propuštění.*“ (zvýrazněno krajským soudem).
22. Krajský soud si je samozřejmě vědom toho, že předmětné hlavní líčení se konalo a samotný rozsudek Okresního soudu Brno-venkov byl vydán v době po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a proto mu nelze klást k tíži, že dané závěry ve svém rozhodnutí nerefletoval. Krajský soud nicméně konstatuje, že citovaná skutková zjištění a právní závěry z citovaného rozsudku jen dokládají opodstatněnost jím předestřených pochybností a výtek na adresu správních orgánů, pokud v kázeňském řízení bez dostatečné opory ve skutkových zjištěních jako účelovou odmítly onu skutkovou verzi děje spočívající v podstrčení mobilního telefonu a současně bez důvodných pochybností prokázání toho, že to byl žalobce, který mobilní telefon držel a používal; nadto jí kladly žalobci k tíži.
23. Krajskému soudu je znám konstantní názor Ústavního soudu, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase (např. usnesení ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, nebo ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. II. ÚS 3239/09). Na druhou stranu však takovými důvody nelze ospravedlnit libovůli při rozhodování o kázeňských trestech, které mohou intenzivně zasáhnout do právní sféry

odsouzeného. Proto je třeba trvat na tom, aby při veškeré neformálnosti a stručnosti rozhodnutí obsahovalo základní důvody, proč bylo rozhodnuto určitým způsobem, včetně vypořádání stěžejních námitek uplatněných odsouzeným při projednání kázeňského přestupku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 As 309/2017-34, či ze dne 31. 3. 2022, č. j. 4 As 303/2021-35, nebo recentní rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2025, č. j. 62 A 38/2025-53).

24. V nyní posuzované věci dle krajského soudu nebyly závěry správních orgánů o spáchání předmětného kázeňského přestupku žalobcem přesvědčivé, dostatečně zdůvodněné a mající oporu ve skutkových zjištěních, tedy ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o výkonu trestu nebyly náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a nebylo spolehlivě bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce úmyslně svým jednáním porušil zákaz plynoucí z § 28 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu. Žalovaný se nadto dostatečným způsobem nevypořádal se stížnostními námitkami žalobce. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud na základě výše uvedených úvah shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
27. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcovy zástupkyně (advokátky) a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a § 7, § 10b odst. 5 písm. a), a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (ve znění účinném do 31. 12. 2024 a ve znění účinném od 1. 1. 2025, pokud jde o úkony učiněné po tomto datu účinnosti). V daném případě se jednalo o čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, další podání ve věci a účast na jednání) a čtyři režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3 \times 100$ Kč a $2 \times 4 \times 620$ Kč (dle nové úpravy, neboť úkony byly činy po 1. 1. 2025) a 2 režijní paušály ve výši 2×300 Kč, a 2 režijní paušály ve výši 450 Kč, tedy celkem 16 940 Kč. Advokátka není plátcem daně z přidané hodnoty. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.
28. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 19 940 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. března 2026

Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu